

ת"פ 25774/07/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד המאם, מוהנד אבו אל היג'א, מוחמד אבו אל היג'א, מוחמד דיאב, יוסף חיג'אזי, פאדי אבו רומי, מוחמד ארשיד

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 25774-07-14 מדינת ישראל נ' המאם (עציר) ואח'
תיק חיצוני: 3726/14

בפני כב' השופט זיאד סלאח, סגן הנשיא
מאשימה מדינת ישראל

נגד

נאשמים

1. מוחמד המאם
2. מוהנד אבו אל היג'א
3. מוחמד אבו אל היג'א
4. מוחמד דיאב
5. יוסף חיג'אזי
6. פאדי אבו רומי
7. מוחמד ארשיד נאשם מס' 7 ע"י עו"ד שלומי בלומנפילד

החלטה - נאשם מס' 7

1. כתב האישום ייחס לנאשם עבירות של התקהלות אסורה, המשך התפרעות לאחר הוראות התפזרות וכן נסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות בצוותא.

2. עפ"י כתב האישום יוחסו לנאשם העובדות כדלהלן:

"ביום 6.7.14 בשעה 17.00 או בסמוך לכך, בצומת טמרה, התקהלו התקהלות אסורה מאות אנשים, אשר הבעירו צמיגים, זרקו בקבוקי תבערה ואבנים ואף ירו זיקוקים לעבר ניידות משטרה ושוטרים שהגיעו למקום בנסיון להשליט סדר..... הנאשמים (ובניהם הנאשם מס' 7 - ז. סאלח) נכחו בהתפרעות והשתתפו בה באופן פעיל תוך השלכת אבנים לעבר השוטרים כפי שיפורט להלן.....

לאחר שניתנה הוראת התפזרות, הנאשמים 3,4, ו-7 ידו אבנים לעבר השוטרים, ביחד עם יתר המתפרעים, כשהנאשם מס' 4 רעול פנים. הנאשמים 3 ו-7 המשיכו ליידות אבנים לעבר השוטרים עד שנעצרו במקום על ידי השוטרים ואילו הנאשמים 4 ו-5 נעצרו רק מספר ימים

לאחר מכן..."

3. הנאשם כפר בעובדות ובאישומים המיוחסים לו כך שהמאשימה הביאה את ראיותיה לשם הוכחת אשמתו של הנאשם באישומים המיוחסים לו.
4. בתום פרשת התביעה העלה הסניגור המלומד טענה שאין להשיב על האשמה עפ"י סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב 1982, הקובע בהאי ליסנא:
"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם, בין עפ"י טענת הנאשם ובין מיוזמתו לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו..."
5. נימוקיו של הסניגור לטענת הזיכוי הם: "במקרה שלפנינו אין כל ראיה בסיסית, אפילו דלה, לקיומן של יסודות העבירות המיוחסות לנאשם ללא קשר לשיקולי מהימנות..."
6. נקודת המוצא היא שבשלב ביניים זה, שלב שאין להשיב על האשמה, יש לבחון באם התביעה השכילה להביא ראיות לכאורה, ולו הדלות ביותר, על מנת לבסס את הנטען בכתב האישום.
7. אסכים עם הסניגור כי לא הובאו ראיות לכאורה על מנת לבסס את הטענה של זריקת אבנים ע"י הנאשם, וממילא בעניין העבירה של נסיון לתקיפת שוטרים, אך כן הובאו ראיות לכאורה על מנת לבסס העובדות הרלוונטיות לגבי עבירות התקהלות אסורה והמשך התפרעות לאחר הוראת התפזרות ולהלן נימוקי.
8. אכן אין בהודעותיו של הנאשם במשטרה (ת/7 ות/8) כדי להפלילו באירוע פלילי כשלהו. עפ"י הודעותיו הוא חזר מהלימודים ונקלע לאיזור ההתקהלות וההתפרעות במקרה ושלא במתכוון כאשר קודם היה בפיצוציה, נדרש ע"י השוטרים לעזוב והוא עזב לאוטו שלו ביחד עם חברו מוחמד אבו אלהיג'א, עת בא השוטר ועצר אותו שם כאשר הוא שלל זריקת אבנים על ידו מכל וכל.

מנגד קיימת עדות ומזכר של השוטר ערן נוי.

במזכר ת/1 נאמר כי "אני מזהה את ארשיד מוחמד ת.ז. 007862961 (הנאשם, ז. סאלח) רץ מתוך המפגינים תוך כדי יידוי אבנים לעבר השוטרים שממולו ומנסה לברוח לצד ימין שלו".

בהמשך לשאלת ביהמ"ש ובמהלך החקירה הנגדית, אמנם שלל העד את עצם ראיתו הוא לזריקת אבנים ע"י הנאשם ובלשונו: "לא ראיתי את הנאשם כמו עיני זורק אבנים", אך בחקירה החוזרת הוא אומר: "הנאשם הזה חלק מהתקהלות אסורה שבה נזרקו אבנים, יודו בקבוקי תבערה וירו זיקוקים לעבר כוח משטרה.

במושגים שלי זה התפרעות קשה. מאד קשה. הנאשם היה כחלק מאותה התקהלות ואותה הפגנה בלתי חוקית, ניתן הזמן הסביר להתפזר, זה לא נעשה. ברגע שזיהיתי את הנאשם עת "הפעל" ברגע שנותנים אותה פקודת מעצר ומתחיל לבצע אותה, ריצה לכיוון המפגינים זיהיתי את הבריחה שלו (של הנאשם - ז. סאלח) מתוך ההמון. זיהיתי את זה. ראיתי אותו הולך לאותו כיוון כפי שרשום בדו"ח, מנסה לברוח לצד ימין שלו, שמאל שלי, מגיע לאיזה שהוא רכב לבן. רואה אותו נכנס לרכב וסוגר את הדלת. אין ספק שהוא היה עם כלל המתפרעים, אך במו עיני לא ראיתי אותו מיידה אבנים".

אין ספק שבעדותו של השוטר ערן אלרואי יש כדי להקים תשתית ראייתית לגבי השתתפות הנאשם בהתקהלות אסורה וכן בהמשך התפרעות לאחר הוראת התפזרות כאשר עצם קיום ההתקהלות וגם המשכה לאחר מתן הוראת התפזרות, אינן שנויות במחלוקת. לגבי עוצמת התשתית הראייתית הלכאורית הנ"ל אינני מביע כל דעה כאשר עפ"י הפסיקה, מספיקות ראיות לכאורה אף אם הן דלות, כדי להעביר את נטל הבאת הראיות אל שכמו של הנאשם.

ראו בנדון:

ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון פד"י לב(1).

ע"פ 70643/01 (ת"א), מדינת ישראל נ' קהלני.

9. לאור המקובץ כדלעיל אני דוחה את הטענה שאין להשיב על האשמה.

ניתנה היום, ו' אדר ב' תשע"ו, 16 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.

המזכירות תודיע מיידית לב"כ הצדדים על מתן ההחלטה